

KRISTIN COLLI
NAJDU TĚ.
TATI!

NAJDU TĚ, TATI!

Kristin Colli

*Člověk si v tu pravou chvíli uvědomí, že rodina je
v životě ta nejdůležitější...!*

KAPITOLA 1: NÁVRAT DOMŮ

(Santa Fé, Nové Mexiko)

Jednadvacetiletý Alfonso s přátelským úsměvem se vrátil domů po necelých devíti měsících strávených během zahraničních dobrodružství v Kalifornie, kde získal nové zkušenosti v rozvíjícím podnikání, byl úplně připraven se usadit se svou partnerkou v rodném městě v Santa Fé. Proto se rozhodl vrátit se domů právě v ten pátek. Zabalili si všechny své věci, dali je do kufru auta, nasedli do něj a vydali se na dvanáctihodinovou cestu.

Když po dvanáctihodinové cestě dorazili na místo, Alfonso se svým osobním automobilem projel přes otevřenou průjezdovou bránu a zastavil ho přímo moderním sídlem s plochou střechou a velkými okny. Velkou dominancí byla bohatě rozkvetlá předzahrada rostoucími keři, květinami a anglickým trávníkem. Jeho přítelkyně, která měla viditelně zakulacené břicho, a bylo na ní patrně znát, že má ze setkání Alfonsových rodičů trému, se trochu zdráhala vylézt ven z vozidla.

„Měli jsme předem zavolat tvým rodičům,“ řekla mu brunetka s opálenou pletí a se zářivě modrýma očima.

„Moji rodiče už jsou na tohle zvyklí,“ řekl jí, když jí jako velký gentleman otevíral dveře u spolujezdce a na očích měl elegantní sluneční brýle. „No tak už se nestyd’ a pojď!“

„Když myslíš,“ vylezla z jeho luxusního vozu, které mělo staženou střechu, jelikož bylo krásné a slunné počasí a okolní vzduch a zvuk ptáků dodával větší dominantu okolního prostředí.

„Budu se líbit tvým rodičům, že jo?“

„Ale prosím tě... Proč by ses jim nelíbila? Moji rodiče jsou sice praštění komedianti, kteří se rádi předvádí... Jsou napůl umělci v oblasti herectví a marketingu... A jsou v tom dost dobří... To poznáš za chvíli sama,“ prohodil vtip Alfonso. „Ale zato jsou to moc milí lidé. Uvidíš. Dopadne to dobře!“ řekl jí s úsměvem na rtech a ovinul jí ruku kolem pasu.

„Když myslíš... Ale stejně mám z toho velký motýlky v břiše! Jsem hrozná trémistka už od mala! Když jsem měla někde vystoupit před lidmi... a měla zpívat,“ odvětila mu Amanda klidně.

„Neboj se toho tak... Moji rodiče nekoušou, ty moje trémistko,“ řekl jí s povzbudivým úsměvem Alfonso a vypravili se do domu, který na první dojem působil, že v něm bydlí lidé se silnou osobností.

KAPITOLA 2: SEZNÁMENÍ SE SYNOVOU NOVOU PŘÍTELKYNÍ

Když pak vstoupili dovnitř, mladý Alfonso si vytáhl sluneční brýle na temeno hlavy a nadšeně zvolal na celo halu, která měla lemované schodiště a zdi.

„Haló, je tu někdo? Hola, Hola!“

Dívka v pubertálním věku, seběhla točité schody dolů a běžela bratra obejmout.

„Brácho, co ty tady?!“

„Mami, tati... Je tady Alfonso!“ vykřikla radostně.

„Páni. Dlouho jsem tě neviděl a ty už rosteš do krásy!“

Vzápětí se tam objevili jeho rodiče. Otec byl vysoký, urostlý fešák, s egyptsko-mexickými kořeny, s nakrátko prošedivělými vlnitými vlasy, které měl vyčesané do delší ofiny, výraznou čelist a měl stylový krátký plnovous. Jeho překrásná žena, která byla Latino-Američanka, padla synovi nadšeně do náruče.

„Jsem moc ráda že jsi tady. Proč jsi nedal vědět, že dneska přijedeš?“ zeptala se matka, který byla radostí bez sebe.

„Znáte mě. Chtěl jsem vás mile překvapit,“ řekl mladík s úsměvem.

„Ty tvoje přepadovky už známe,“ řekl jeho otec. A jakou jsi měl cestu?“ zeptal se zvědavě.

„Suprovou... Cestou jsme si dali pár přestávek... takže jsme při tom stihli navštívit pár zajímavých míst... Tady moje krasavice chtěla poznat mexickou kulturu, vid’?“ Mrknul na ni a usmál se.

„Aha, tak to jo... A představíš nás?“ zajímal se Federico, když zaměřil svůj zrak na krásnou dívku v bílých letních šatech

„Tohle je Amanda, moje přítelkyně. Amando, tohle je můj otec Frederico Camil da Gama... A moje matka Heidi,“ představil jim svou partnerku.

„Moc mě těší, krásná mademoiselle!“ polichotil jí Federico svým okouzlujícím šarmem a políbil jí ruku. „Jste moc hezká... Nejste náhodou dcera populární herečky Bridget Richardsové?“

„Ano, to jsem... jak jste to uhodl?“ řekla mu okatá slečna se sympatickou vizáží.

„Jste jí hodně podobná... Máte po ní krásný úsměv, vlasy, stejné oči.“

„Jo, to mi říká hodně lidí... Slýchávám to skoro pořád.“

„S Vaší matkou se známe moc dobře... Je to znamenitá herečka!“

„Děkuji.“

Alfonsova překrásná matka s dlouhými špinavými blond vlasy, se taky začala zvědavě zajímat: „Ty chodíš s dcerou známé herečky a nevíme o ní nic?“

„Já vím, že jsem vás o tom měl dřív informovat – ale Amanda měla velkou trému se seznámením, tak se naše cestování trochu víc protáhlo... No a teď spolu čekáme dítě!“ Zřetelně hladil její zakulacené břicho.

„Pane Bože,“ reagovala zaskočeně. „Tak ze mě bude babička... Tohle je skvělá zpráva, kterou jsi mohl sdělit. Amando, musíš poznat naši rodinu!“ S velkým nadšením ji odvedla do jídelny.

„Málem bych zapomněl, tati,“ vytáhl z náprsní kapsy saka dva lístky do opery a předal mu je do rukou. „Vím, jak miluješ italskou operu. Podařilo se mi sehnat lístky na Vivaldiho... Tak jsem si řekl, že by tě tenhle dárek určitě potěšil.“

„Díky, synku. Udělal jsi mi tím velkou radost!“ řekl dojatým hlasem.

Jeho mladší sestra prohlásila: „Páni, tady každý něco dostává... a já jsem zatím nedostala nic.“

Alfonso se na ni potočil a řekl: „Sestřičko, já jsem na tebe nezapomněl...Taky jsem ti něco hezkého přivezl na památku.“

„Doufám, že jsi mi zase nepřivezl nějaký ten suvenýr, těch už mám dost!“

„Ne... Ten dárek se ti bude zaručeně líbit.“

„Tak jo. Už se moc těším,“ řekla natěšeně Elena a šla napřed.

„Tak pojď. Musíme to oslavit tvůj příjezd!“ Omotal mu ruku kolem ramen a odešli společně za zbývajícimi členy rodiny.

KAPITOLA 3: U RODINNÉHO STOLU

Panovala skvělá atmosféra. Všichni byli Alfonsovo novou přítelkyní doslova uneseni, když se jeho rodiče jí pořád na něco vyptávali.

„A co vlastně děláte, slečno? Co vlastně dělá váš otec?“ zeptal se zvědavý Federico.

„Jsem vystudovaná tlumočnice a ekonomka... hned po škole jsem nastoupila do podniku, který řídí můj otec... A o mámě už to víte,“ odpověděla mu dvacetiletá kráska, které se trémou třásl hlas.

„Taky jsem trochu umělec jako je Vaše matka... Sice jsem vystudovaný bakalář, ale v umění se moc dobře vyznám. Jak v režii, tak v produciování! Studoval jsem herectví v New Yorku, Los Angeles a v Mexiku. Dokonce jsem absolvoval klasický operní zpěv! Za všechno vděčím své slavné matce!“ Pousmál se na svou půvabnou matku, která tam společně seděla se svým milovaným manželem.

„No, náš taťka holt umí všechno. Moji mamku právě sbalil na svůj komediální šarm.“

Jeho rodiče se na sebe jen hezky usmívali.

„A jak jste vy dva vůbec poznali?“ zeptala se zvědavá babička, s baculatými tvářemi a s hezkým sestřihem barvených blond vlasů.

„Poznali jsme na jednom mítinku přes jejího otce. Její táta je taky dobrý obchodník. Mám pod palcem velké společnosti, fabriky.“

Hned nato se ozval jeho otec: „Toho člověka bych opravdu rád poznal.“

Jejich syn jim náhle oznámil důležitou informaci: „No, plánujeme totiž zásnuby... Domluvili jsme se s Amandinými rodiči, že přijedou už tento pátek... Až se vrátí z exotické dovolené,“ usmíval se na svou krásnou dívku, která seděla vedle něj a drželi se za ruce.

„Páni, tys to vzal ale hopem!“ řekl otec s pokřiveným úsměvem.

„Tak, na to se moc těším,“ přidala se do diskuse jeho matka, která byla z toho celá vedle.

Jeho malá sestřenka, která seděla po jeho pravici ho zatahala za paži: „Alfonso?“

„Copak je, sestřenko?“ přetočil zrak na ni.

„Ta paní je moc hezká. Líbí se mi!“ pošeptala mu osmiletá dívka s d'olíčky ve tvářích.

„Jo, je to fakt kočka.“

„Vypadá jako ta princezna Anna z Ledového království!“

„Erin, Regino, neotravujte Alfonsa. Jestli už jste dojedly, jděte si raději hrát do pokojíčku,“ řekla jim matka Lola.

„Ach jo,“ pronesla otráveným tónem Regina.

„Regi, neodmlouvej a poslechněte maminku!“ přidal se k ní muž s moderním italským elegantním vzhledem, kterému bylo něco přes třicet let, měl rozhalenou košili, pod níž měl pozoruhodně vyvinutou hrud'. Jejich dvě malé osmileté dcery, které pocházely z dvojčat, je bez jakéhokoliv odmlouvání poslechly a odešly do svého pokojíčku.

„Čekáte spolu miminko a už víte, jaké bude pohlaví?“ zeptala se zvědavě matka, která se už těšila na to, že konečně bude babičkou.

„Víme, ale chceme si to zatím nechat pro sebe... Amanda má ještě týden do porodu... Tak si to chceme nechat jako překvapení. Kde je vlastně naše služebná?“ zajímal se mladík.

„Cecilia odešla do důchodu... Chtěla si užívat svých vnoučat... Zůstal tu s námi je náš komorník Manuel.“

„A kdo tedy uvařil tohle skvělé jídlo?“

„No my s babičkou přece!“

Náhle se Amandě udělalo trochu nevolno. Toho si hned povšiml její partner: „Amando, co je?“

„Je mi trochu nevolno... Moc se omlouvám, ale musím si jít chvíli odpočinout... Jsem po té cestě dost unavená,“ držela si ruku na břicho.

„My to chápeme. Jen jdi,“ řekla Federicova matka s klidnou tváří.

„Počkej, lásko, pomůžu ti,“ zvedl se Alfonso ze židle.

„Nepotřebujete pomoci, seňore Alfonso?“ zeptal se přicházející muž, kterého zdobil na tváři tenký knír s bradkou a na sobě měl nažehlený šedý frac s motýlkem a bílé rukavice.

„To je dobrý, Manueli... Já ji do pokoje odvedu sám,“ komorník na to jen mírně pokývl bradou, když ji mladík odváděl od stolu.

KAPITOLA 4: POKLIDNÝ VEČER

Když nastal poklidný večer, Alfonso, jeho děda, otec a jeho strýc trávil svůj volný čas u dobrého koňaku, který mu jeho vnuk přivezl ze zahraničních cest.

„A jak ses měl na cestách, Alfonso?“ zeptal se vousatý starý muž v důchodovém věku, s výraznou dolní čelistí, se začínající pleší na hlavě, který seděl v křesle a v ruce držel upitou sklenku koňaku.

„Jo, bylo to fajn, dědečku... Poznal jsem tam fajn lidi, kteří by s námi rádi obchodovali.“

„Jsem moc rád, že naší generaci děláš jen samou radost!“ řekl obdivně jeho dědeček.

„Díky dědečku... Teď, jestli mě omluvíte, půjdu si lehnout,“ položil prázdnou sklenku na barový stůl. „Tati, dědo, strejdo.“ A zdvořile se odporoučel.

Když mladík vstoupil do ložnice, jeho přítelkyně ještě nespala.

„Ty ještě nespíš?“ divil se, když ze sebe sundal sako a pověsil si ho do šatní skříně.

„Nemohla jsem usnout... Tak tu jen odpočívám,“ odvětila mu partnerka, když ležela na zádech v mírném polosedu.

„Není to náhodou kvůli tomu, jakou jsi měla dnes trému ze setkání?“ Shodil ze sebe zbytek svého oblečení, hupnul rychle pod příkrývku a přitulil se k ní.

„Jo.“

„Říkal jsem ti, že to dobře dopadne. Našim ses moc líbila. Zapůsobila jsi na ně!“ Začal jí pomalu stahovat ramínko podprsenky a políbil ji na rameno.

„Ten dárek, co jsi dal své sestře... se ti opravdu povedl... Ten nápis to dobře vystihl...“

„Jo, se ségrou máme hezký vztah... Je to nejlepší ségra na světě!“

„Tvůj táta je fakt super... A taky je to moc velký fešák!“

„Jo, nejsi jediná, která to o něm říká... Na to, že tátovi jednapadesát, je pořád sexy fešák... Hodně ženských na něj stále letí... Ale naši máme zůstal věrný dodnes!“

Jeho partnerka znovu nadhodila při uvolněné konverzaci.

„Poslyš, kdy se konečně přestaneš bát mého otce? Táta je sice pořádný chlap, někdy trochu hlasitě chrápe... ale zato má velké srdce.“

„Ty víš, že mám před tvým tátou velký respekt... ale přesto se ho trochu bojím...Vypadá jak gladiátor v aréně... Nerad bych od něj dostal do nosu!“

„Sice je pravda, že pár kluků předním uteklo, když pohlédli do jeho drsné tváře... Ale ty se ho bát nemusíš, protože si tě moc oblíbil!“ Pohládila mu ostře řezanou bradu.

Mladík si povzdechl a pod příkrývkou jí položil ruku na břicho.

„Jasně,“ povzdechl si. „Tak co dělá ten náš prcek?“ zeptal se zvědavě.

„Trochu mě kopal, ale jinak v poho...“ řekla a odbočila od tématu. „Angličtina tvého táty byla naprosto skvělá... Líbí se mi, jaký má smysl pro humor.“

„Jo, táta je dobrej chlap... A jako úspěšný podnikatel musí umět dobře anglicky. Umí taky dobře francouzsky, portugalsky... Taky má nespočet přátel mezi politiky, známými umělci, vrcholovými sportovci, a dokonce se zná i s bývalým prezidentem Obamou!“

„To kecáš?“ uculila se.

„Nekecám... Táta má styky úplně všude... Chceš se se mnou vsadit? Klidně ti ukážu fotky, jestli mi nevěříš?“

„Jsi můj nastávající muž... Věřím ti.“ A jejich rty se propojily v jedno.

KAPITOLA 5: SNÍDANĚ

Mladý Alfonso si brzo přivstal, aby své partnerce mohl připravit dobrou snídani. Jakmile se přichomýtl do kuchyně, narazil na komorníka Manuela.

„Brý ráno... Mohu vám pomoci, Manueli?“ nabídl se mladík.

„Señore Alfonso, co tu děláte tak brzo?“ divil se komorník Manuel.

„Chci se své krásné princezně připravit dobrou snídani... S čím Vám mohu pomoci?“

„Ale vy mi nemusíte pomáhat, señore Alfonso. Tohle je moje práce.“

„Kolikrát ti mám povídat, že mi nemáš říkat señore! Nesnáším to! Ve spojených státech jsem byl na to dost alergický!“

„Jak vám teda mám říkat?“

„Říkej mi prostě Alfonso.“

„Tak dobře... Alfonso,“ usmál se Manuel.

„No vidíš, jak to jde,“ řekl usmívající se mladík. Tak do čeho se mám pustit?“

„Musí se ještě nakrájet pomeranče a vymačkat je v odšťavňovači.“

„Jasně,“ popadl pomeranč, položil ho na prkénko a vzal do ruky ostrý nůž.

„Ten nůž je dost ostrý! Tak ať si neuříznete prst,“ upozornil ho.

„Haha, jak vtipné, Manueli,“ usklíbl se a chystal se přepulit pomeranč na dvě půlky.

Znenadání do kuchyně přišla jeho babička.

„Alfonso, co děláš tady v kuchyni?“ podivila se.

„Pomáhám tady Manuelovi,“ když se na pár vteřin podíval na svou babičku, řízl se o jeho ostrou hranu. „Auu!“ vyjekl bolestí a naslinil si prst.

„Jako kdybych to neříkal!“ řekl s vážným obličejem sluha.

„Vždyť se přece nic nestalo... Jen jsem se trochu říznul, nic víc...“ vytáhl z papírové krabičky ubrousek a omotal si ho kolem prstu.

„Alfonso, co tě to proboha napadlo?“ zeptala se babička, která postávala u kuchyňské desky.

„Jenom jsem chtěl pomoci... Omluvte mě.“ A odešel za svou partnerkou.

Když pak vešel do ložnice, jeho kráska si v klidu ještě hověla v posteli. Její partner se k ní naklonil a políbil ji na rty.

„Vstávat, Šípková Růženko!“

„To už je ráno, ty můj sladký princ!“ pousmála se, ještě trochu rozespale.

„Jo. Za chvíli bude snídáně. Nechceš pomoci?“

„Když budeš tak hodný,“ nechala si úsměvem na tváři.

„Tak pojď, ty moje krásná těhulko,“ odkryl deku a pomohl jí vstát.

„Podáš mi prosím tě šaty, lásko? Jsou za tebou,“ ukázala prstem.

Přítel ji posléze podal jedny a ty samé šaty, které měla slečna přehozené přes opěrku židle.

Když se do nich oblékla, najednou si všimla, že její partner má omotaný prst papírovým ubrouskem.

„Proboha, co se ti stalo?“ zalekla se.

„Ale to nic... Chtěl jsem ti udělat dobrou snídani... a málem jsem přišel prst...“ dělal ze sebe chudáčka.

„Ty můj chudáčku... Pofoukám ti to,“ sundala mu z prstu ubrousek a začala pofoukávat bolístku a pusinkovat. „Tak co, už je to lepší?“

Mladík se na to jen pousmál.

„O hodně lepší.“

V tom někdo zaklepal na dveře a otevřel je.

„Pardon, nechtěla jsem rušit,“ řekla omluvně Alfonsova matka.

Mladík dal rychle ruku dolů a řekl: „No, raději už půjdu... Počkám na tebe v jídelně, láska,“ dal jí pusu na tvář a vytratil se.

„Paní Heidi, co jste potřebovala?“ zeptala se Amanda.

„Chtěla jsem si s tebou o něčem promluvit...“ přešla k ní a dál pokračovala: „A neříkej mi paní. Jsem pro tebe Heidi,“ řekla jí s úsměvem.

Dívka jí stejný úsměv opětovala.

„Tak jo, Heidi.“

KAPITOLA 6: SETKÁNÍ S KAMARÁDY

Po dobré snídani se Alfonso vypravil za svými dobrými přáteli, které dlouho neviděl. Jeho luxusní vozidlo zaparkovalo přímo před jejich klubem, co nesl název „El Mariachi Boys“.

Když vystoupil ven z vozu, náhle se setkal se svým nejlepším kamarádem z dětství.

„Hola, Alejandro!“ usmíval se Alfonso od ucha k uchu

„Alfonso!“ řekl rozjařeně jeho kámoš, který měl delší černé vlasy, ulízané dozadu a na sobě měl lidový mexický kroj. „Kdy jsi vlastně přijel?“ Objali se a poplácali se po zádech.

„Včera odpoledne. Víš, brzy ze mě bude otec... a rád bych pro svou přítelkyni připravil něco fakt mimořádného!“

„Ty kanče jeden,“ šibalsky se usmíval. „Kluci, pojdte sem! Z Alfonsa bude táta!“

Zavolal na své kamarády. Tři mladíci v krojích a se sombréry na hlavě tam hned přiběhli.

„Zdarec Alfonso!“ zvolal jeden z jeho kámošů a chlapsky si s ním stiskl ruku.

„Budeš zase s námi zpívat?“ zeptal se další z jeho nejlepších kámošů.

„To si piš!“

„Je prima, že ses vrátil,“ řekl Alejandro s úsměvem.

„Jo, to já taky!“ přátelsky mu poplácal rameno a vešli společně do klubovny.

Komorník záhy přišel za seňorem Gamou, který jen tak posedával se svou manželkou na zahradní terase a popíjeli u toho dobrou brazilskou kávu.

„Señore Arturo, promiňte, že ruším, ale máte tu návštěvu... Je tady seňor José Pérez,“ oznámil mu sluha.

„Ať teda vstoupí,“ řekl mu.

Sluha se poklonil a odebral se pryč. Když se po pár vteřinách vrátil zpět, zavedl návštěvu dozadu do zahrady. Byl to starší muž, okolo sedmdesáti let. Byl velice elegantní, vzdělaný a taky jejich rodinný přítel a účetní.

„Zdravím tě, Arturo!“ usmál se rošťácky chlapík v šedém obleku a v rukou držel desky s daňovými dokumenty.

„José!“ podíval se na něj takovým bodavým pohledem. Co ty tu děláš?“ Byl velice překvapen jeho nečekanou návštěvou.

„Ale... Mám tu nějaké dokumenty k podpisu,“ odůvodnil s rošťáckým vzhledem.

„Jsi stále krásnější, Marío! Ten tvůj styl a brazilský půvab, je přímo neodolatelný!“ složil kompliment krásné oslnivé ženě a gentlemansky jí políbil ruku. Její muž se snažil udržet svou žárlivost na uzdě.

Doña María se jen polichocně usmála.

„I ty jeden lichotníku. Tak se posaďte. Dáš si kávu?“ zeptala se ho María.

„Moc rád.“ José se na ni lichotivě usmál.

„Tak já dojdu za Manuelem,“ usmála se na něj a vstoupil do otevřených francouzských dveří.

José si povolil horní knoflík u saka a posadil se na zahradní židli.

Arturo na něj spustil: „Tak co ti mám podepsat?“

„Je tu menší problém v účetnictví!“ rozevřel desky a posunul je blíž k němu.

„A co je to za problém?“ zeptal se udiveně seňor Da Gama, když nahlédl do rozevřených desek. Po chvilce přišel komorník a donesl seňorovi Pérezovi jeho kávu.

„Tady je vaše káva, seňore,“ položil porcelánový šálek před něj.

„Gracias,“ odpověděl mu trošku arogantně.

Sluha pak s prázdným táckem odešel. José po krátké pomlce pokračoval dál: „Tady není jedna zaúčtovaná zakázka...“

Ale jak je to možný?“ divil se Arturo. „Se synem Federicem jsme vždy pečlivě zkontrolovali management zakázek a nikdy nenastal žádný problém!“

„Já vím, jsi vynikající byznysmen, obchodník, který se dobře vyzná ve svém oboru... ale někdy se holt stane, že přehlídneš chybu!“

„Tohle se mi v životě nestalo... Není to spíš tak, že sis tohle všechno vycucal z prstu... Aby si mě tím naštvat?!“ řekl nazlobeně Arturo a vstal.

„To tvrdíš ty! Já jsem tím nechtěl naštvat, Arturo... Přišel jsem za tebou jako tvůj kamarád,“ lišácky se pousmál.

„Prosím tě, nech si ty řeči...Vzpomínáš, když jsi mi před těmi čtyřiceti lety chtěl přebrat Mariú?!“

„Ano. Ale co to sem pleteš?“

„Kdyby se tenkrát María mezi nás nepostavila, mohl jsem ti dávno rozbít hubu! Tak pojd', jestli se na to cítíš, ty dědku jeden stará!“ vyzval ho na souboj Arturo a rovněž vstal. Arturo sundal sako, vyhrnul si rukávy u košile a oba dva si to šli rovnou rozdat na trávník.

KAPITOLA 7: DVA RIVALOVÉ

Amanda si s Alfonsovo sestřenicemi moc dobře rozuměla, když s nimi seděla v půlkruhu na koberci a byla obklopená samými panenkami. Malá Regina se jí stačila s něčím pochlubit: „Já mám taky kluka, Amando!“

„Vážně? A jak se jmenuje?“ zajímala se Amanda.

„Jmenuje se Miguel Rivera... Jako ta známá postava z té animované pohádky ‚Coco‘!“

„Pane jo... to teda zírám... A taky umí hezky zpívat a hrát na kytaru?“

„Jo, hraje... Má dokonce stejnou kytaru, jako on! Je to děsně sexy kluk! Charismatický! Ale trochu se ho bojím představit rodičům... Je mu totiž 11!“ řekla jí Regina a dělala u toho směšné grimasy.

„Není to ještě brzo jim ho představovat?“ usmívala se u toho Amanda.

„Proč? My dva se máme moc rádi a milujeme se!“ řekla s jistým přehledem.

„Taky jsem milovala jednoho kluka, když jsem byla ve tvém věku... takže ti moc dobře rozumím.“

Posléze se její sestra Erin všimla skrze záclonu, že venku na zahradě se něco zvláštního děje.

„Pojďte se rychle podívat. Děda se s někým pere!“

„Cože, to kecáš?“ ozvala se na to její sestra Regina a taky se běžela podívat oknu.

Amanda se s těžkými obtížemi postavila a pomalu přešla k nim.

„Jen tak mě neporazíš!“ řekl mu Arturo s vyrýsovaným monoklem pod okem a chystal se ho znovu udeřit.

„To si jenom myslíš, ty starej páprdo!“ Vyhnul se jeho ráně a rychlou sebereflexí ho udeřil levačkou přímo do spodní čelisti.

Arturo po té ráně skončil rázem na zemi. Tohle stačila spatřit jeho manželka María, když vyšla ven na terasu.

„Co to, proboha, vyvádíte!? Arturo, můžeš mi laskavě vysvětlit, proč jste se prali?!“ Přiběhla k nim.

„Tvůj manžel mě vyzval sám na souboj. Ale nic nevydrží, bačkora jeden,“ řekl s posměškem José.

„Jako malí kluci... Já opravdu nemám slov,“ řekla nešťastně María, když pomáhala svému muži na nohy.

Najednou se tam objevil jejich syn Federico, který byl z celé té situace rovněž šokován.

„Co se to tady stalo? Proboha tati, jak to vypadáš?“ přiběhl k otci.

„Tvému otci už dočista přeskočilo! Chová se jako malý kluk! Jednou z tvého otce dostanu infarkt!“ odešla Doña María naprosto zničená. Federico nad tím jen nevěřičně kroutil hlavou.

KAPITOLA 8: USMÍŘENÍ SE ŽENOU

Arturo se asi po půl hodině rozhodl, že půjde za svou ženou, aby se s ní mohl usmířit. Zaklepal na dveře ložnice, kde jeho žena našťvaně trucovala.

„Marío, můžu dál?“ zeptal se skrze dveře.

María hluboce vydechla a vyzvala ho dovnitř:

„Tak pojď dál.“

Když její manžel vstoupil do místnosti, María postávala u okna a měla založené ruce.

„Marío, ty víš, že tě moc miluju... ale Armando si to zasloužil,“ přistoupil k ní zezadu.

„To tě za mnou poslal náš syn?!“ Otočila se na něho, dala si ruce podél těla a stále se na něj mračila.

„Ne, přišel jsem sám od sebe... No tak Mário, lásko moje... tak už se na mě nezlob.“ Položil jí ruce na paže a tvářil se tak, že ho to moc mrzí.

„Ještě se trochu zlobím.“

„Tak už mi to odpusť,“ pousmál se, otočil ruku a pohladil ji klouby po tváři.

„Ty jsi starej blázen, víš to?“ pousmála se a na usmířenou se políbili.

Tuhle novinku se brzo dozvěděl i mladý Alfonso, který právě dorazil domů.

„Hola, Alfonso... Tohle musíš vědět!“ přiběhla k němu určitě sestra.

„Hola, holky... A o co jde?“ divil se svalnatý mladík v rozhalené košili.

„Děda se dneska popral s panem Pérezem!“ vylíčila mu.

„Cože? Děda se pral? A proč?“

„Nevím, ale babička na něj byla strašně naštvaná... Má totiž pěkný monokl pod okem!“ znázornila.

„Bože můj,“ mladík se udiveně pousmál.

Jejich otec, co zrovna vycházel ze své pracovny, si to namířil přímo k nim.

„Ahoj, tati.“

„Zdravím tě, synu... Alfonso, rád bych s tebou mluvil o rozjetých projektech!“ řekl, když došel až k nim.

„Jasný... Jsem ti plně k dispozici.“

KAPITOLA 9: PŘÁTELSKÁ SEŠLOST

V ten den o něco později se sešli u Federica jeho dva nejlepší kamarádi z práce, kteří s ním zrovna probírali charitativní solidární investici, která se má uspořádat již brzy na kongresu v Madridu. Benedicto s tenkým prošedivělým knírem, lemovanými úzkými kotletami, s mělkým důlkem na bradě, jen tak mezi řečí nadhodil, když společně seděli na terase se sklenkou kvalitní brandy a u toho vychutnávali kubánské doutníky.

„Tak jsem slyšel, že budeš taky děda?“

„Jo, ten rošťák stihl opravdu všechno, když byl pryč! Ale moc se těším na toho malého človička, až se narodí,“ odpověděl s úsměvem Federico a odložil doutník do popelníku.

„A bude to kluk, a nebo holka?“ zeptal se zájmem vousatý Augusto.

„Nevím, oni nám to nechtěli říct... Tak se necháme překvapit.“

„Tak na tvé nenarozené vnouče... A hlavně ať je to zdraví!“ řekl Augusto, pozvedli sklenky a připili si.

Najednou se k nim připojil i Federicův syn, který potřeboval s otcem nutně mluvit.

„Tati, chtěl bych s tebou...“, náhle se zarazil.

„Aááá, náš budoucí otec je tady!“ prohlásil usmívající se Augusto.

„Zdravím vás, señore Augusto,“ pozdravil ho sympatický mladík a potřásl si s ním rukou.

Na to se hned ozval Benedicto, který seděl vedle Augusta.

„Pojď, přisedni si k nám a připij si s námi na zdraví.“

„Rád bych seňore Benedicto, ale mám ještě nějaké povinnosti...“, odpověděl mu velmi zdvořile.

„Tak nic, aspoň jsem to zkusil,“ řekl Benedicto a usmál se.

Mladík pak přetočil zrak na svého otce a oznámil mu: „Tati, před chvílí jsem mluvil po telefonu s panem Giovannim... a rád by se s tebou sešel a projednal s tebou další akci... Prý mu dlužíš oběd...“

„Jasně... zítra mu zavolám,“ vzal to otec na vědomí.

„No, já už musím! Rád jsem vás viděl,“ pronesl mladík se stálým úsměvem a zdvořile odešel.

„Musíš být na Alfonse fakt pyšnej,“ řekl Augusto a usrkl brandy.

Alfonsův otec též usrkl ze své sklenice a odpověděl mu pyšným hlasem: „Jo, to teda jsem... Zvládl toho opravdu hodně.“

Když se pak Alfonso vracel za svou partnerkou do ložnice, pomalu přestával mít cit do levé ruky. V tu chvíli se setkal se svou mladší sestrou, která si toho nepatrného detailu všimla.

„Brácho, co ti je?“ divila se, když se zaměřila na jeho levou ruku, která se dotýkala kliky od dveří.

„Ale to nic... Brní mě jen prsty... To mám z toho, jak pořád ťukám něco do počítače! Dělán online marketing, tak není divu... Slib mi, že to nevyzvoníš hned tátovi a mámě! Víš, jak by na to reagovali!“ podotkl.

„Jasně, spolehni se... Už se nemůžu dočkat, až se to malý narodí a budu ho rozmazlovat,“ řekla nadšeně a dala ruku podél těla.

„Jo, to já taky. Takže našim ani muk, jasný?!“

„Brácha, za koho mě máš? Jsem přece skautka!“

„Tak jo. Dobrou, ségra,“ dal jí pusu na tvář, otevřel dveře a vstoupil do ložnice.

KAPITOLA 10: DŮLEŽITÁ VĚC

Druhý den ráno probíhala snídaneň venku na zahradě. Když se mladý Alfonso vydal na zahradní terasu, seděla tam skoro celá jeho rodina.

„Brý ráno,“ řekl všem, políbil partnerku na tvář a sedl si vedle ní.

„Dobrý... Tak jak ses vyspal, synku?“ zeptal se otec, který zrovna dojídal.

„Jo, dobře,“ odpověděl otci a vzal si croissant.

Komorník Manuel vzal do rukou starožitnou stříbrnou konvici a nalil mu kávu do šálku.

„Gracias, Manueli,“ poděkoval vřele Alfonso.

„De nada, señore Alfonso,“ řekl s úsměvem komorník a odložil stříbrnou konvici na podnos.

„Dneska náš čeká velká porada s významnými lidmi... Budu moc rád, když budeš u toho!“

„Jsem pro... Moc se na to těším,“ odpověděl otci.

„Tak jo,“ koukl na své chytré hodinky, utřel se do látkového ubrousku, položil ho na stůl a zvedl se ze zahradní židle. „Vezmu si pár podkladů a za chvíli vyrazíme až se v klidu nasnídáš... Mějte se, rodinko,“ řekl Federico, rozloučil se se svými starými rodiči a pomalu odešel z terasy.

Když se mladík konečně nasnídal a kráčet přes průchozí francouzské dveře, střetl se se svým strýcem na chodbě.

„Strejdo, mohl bych s tebou na minutku mluvit?“

„Jo... O co jde?“ pozastavil se a čekal, co mu chce jeho synovec vlastně říct.

„Víš, je jedna důležitá věc, kterou ti chci říct... Udělal jsem si totiž papíry na sportovní letadlo...“ vylezlo z něj.

Tohle však stihla zaslechnout jedna z jeho sestřenic, která procházela kolem něj se školní aktovkou na zádech.

„Alfonso, ty máš papíry na letadlo?“ vyjekla vzápětí a zastavila se před hlavním vchodem.

„Regino, cizí rozhovory se neposlouchají. „Jdi do auta,“ nařídil jí otec.

„Však já už jdu!“ pronesla Regina s otravným úšklebkem, otevřela hlavní dveře a vyšla ven.

Po krátké odmlce Alfonso pokračoval dál: „Ty víš, co jsem jako malý prodělal... Jaký problémy jsem měl se srdeční arytmií... Když by se to táta dozvěděl, jakému adrenalinovému sportu se teď věnuji, vyšiloval by!“

„To já naprosto chápu... ale jak dlouho to chceš před tátou tajit? Jednou se to stejně dozví.“

„Já vím... Proto tě žádám, abys tátovi prozatím nic neříkal. Řeknu mu to později.“

„Spolehni se. Neřeknu mu nic,“ dal mu strýc na to své slovo.

„Dík, strejdo,“ řekl, když vyšel ven, kde už na něj čekal otec ve svém voze.